

Každý rodič má od narození svého potomka nějaké zásadní úkoly. Tak třeba udržet dítě naživu, pokusit se dítě neprolomit vejcem, když již po dvacáté na rá naschvál do ledničky a hlavně dostat dítě za každou cenu do kolky. Já máš s klidným svobodným dětem, je jsem v tomto ohledu jako otec úspěšný.

Už je to tak. Podařilo se mi někdy udat do kolky. Aťkoliv se v prvním ani ve druhém kole do kolky nedostal a po neúspěšném výběrovém řízení se seřadil mi body (ve kolce dávají dětem body). Za to, jestli už mají ve kolce sourozence, za výkon, za vzhled, za reputaci, za to, jestli umí apertovat, no a samozřejmě za to, že umí trojčlenku. Dětem dostal řadil body ze soucitu - umístil se jako čtvrtý od konce, já jsem celé léto čekal na ten telefonát, který mi měl změnit život. A nakonec jsem se ho dostal. Volali mi ze kolky, že chybí děti! Úplně náhodou. Já za to neměju. Nechodil jsem po městě a nemrzal cizí děti. Fakt. I když tohle máš. To totiž napadne každého rodiče, jeho dítě se nedostane do kolky - a je mladší je přijat.

To bylo radosti, to bylo štěstí. Dokonce jsme s Natou v návalu euforie měli i sex, aťkoliv zrovna nebyl první pátek lichého měsíce.

Dětem sice do kolky je třeba rok neměje, poněvadž mu nebyly tři roky, ale za to už od začátku kolné a mohli jsme přijít na den otevřených dveří, což je nazýváno adaptací. Děti přijde do kolky se, jak to tam chodí, učitelky si dítě prohlédnou, předem ho odsoudí a pak jdou rodiče i s dítětem domů, zatímco učitelky shluknou do davu a pomlouvají nové dítě i jeho rodiče, co se do nich vejde.

Akce adaptace se u nás uskutečnila v odpoledních hodinách.

S někým jsme dorazili plni očekávání do kolky, kde se to na hromadě hemžilo rozváděnými dětmi a několika učitelkami a hloučkem znuděných rodičů, kteří přijeli rovněž na adaptaci se svými potomky.

Postavili mě do hloučku rodičů a dětem byl vyslán do davu, aby si hrál. Byla to příležitost, aby mladší ukázal, že kolku přijíven a nic nebrání tomu, aby se plynule začal do kolektivu.

Dětem si vzal klacek, postavil se doprostřed hromady a uměl do země: "Tak se ale do pr...; ad jsem na něho z hloučku rodičů, jelikož to zatím vypadalo na jednu velkou blamádu. Dětem se adaptovat nehodlal. Stál s klackem a nic nedělal. Ale jakože fakt věc nic. Jedna maminka z hloučku rodičů se nade mě naklonila a prozradila mi, že je to v pořádku, a že se nemám stresovat, jelikož každé dítě je jiné a ukázala na svého syna, jak se na pískovnici vysvětlil do naha a po hrstech hrál písek.

Ve své tle těchto událostí jsem musel uznat, že dětem je na tom je třeba dobré.

Postupem času mladší pookal a byl na něm vidět posun kupředu. Už nestál uprostřed hromady s klackem jako autista, ale sebevědomě si to vykřáskoval a sem tam nějaké kolem probáhnul; dítě tím klackem; víh; přišel z dá. To byla zase ostuda... Učitelky nijak nezasahovaly, jelikož prý nemají dovoleno krotit děti, které je kolky do kolky oficiálně nechodí a tak jsem musel zasáhnout a mladému klacku zabavit.

Dětem, který již nemá klacek, kolce pokorně sjížděl skluzavku a vypadalo to, že ve dobré dopřel veselého dětského skotačení na hromadě; vyvstal jiný problém. Bylo neskutečné vedro, svítilo sluníčko a hlouček rodičů začal postupně kolabovat. Paní, která zde byla s dcerou od dopoledne, začala mít z dětem halucinace; zbylé matky (byl jsem zde jediný otec) se začaly bouřit a iniciovaly petici za pitný režim. Nakonec nám jedna učitelka přinesla horký čaj, za což si vysloužila nadávky a paní s halucinacemi se nechala slyšet, že to je; ika; chtěla učitelku přetáhnout kořalkem.

Zatímco se rodiče bouřili a vypadalo to, že vezmou kolku útokem, přemě v; echny učitelky dětem se zapojil do dětských her a začal se sociálně integrovat. Bral dětem hračky a potom zdrhal. Ten tu nebude mít kamarádů. Většinou děti bylo kolem pěti let, a věděli, že umlátit menší dítě na pozemku; kolce nemohou, takže jediné, co mohly, bylo, že někdy nabozovaly u učitelky. Ta zprvu reagovala umírněně, když se v; ak incidenty začaly opakovat, začala mě probodávat pohledem. Já jsem se k tomu postavil a dělal jsem, že dětem zde není se mnou. Že to je cizí dítě. V; emi deseti jsem nyní bral nahatého chlapce, který se na pískovnici láduje pískem a začal jsem se kolem něho motat, aby to vypadalo, že tu jsem s ním. Tato má lest nemohla v; ak úspěšně, jelikož dítě si jeho matka urychleně oblékla a odešly. Ono, když se dospělý chlapec motá kolem nahatého cizího dítěte, není to to pravé otečové.

Pokusil jsem se je; z posledních sil přemě, že jsem tu s jiným dítětem, ale ne; jsem si na; hodné dítě, přibíhl ke mně dětem se slovy: "Tati, mám žízeň", mě mé snahy zazdil. Samozřejmě jsem je ztropit scénu a vyvávat, ať to cizí nevychované dítě dají ode mě pryč, ale to už bych pak nebyl hoden hrníčku s nápisem "Nejlepší otec", který si hýkám a mám ho doma ve vitríně.

Dal jsem někdy napít horkého čaje a poodešel z hloučku rodičů, protože jsem pochopil, že tam již není místo je jinde. Dětem se vrátil brát dětem hračky. Adaptace probíhala podle očekávání.

Když na kolce; lodnutým odraedle přišel učitelce nohu, bylo nám nabídnuto, zda se raději nechceme jít podívat dovnitř, že bychom si to tam jako pro; li. Dělal jsem, že jsem nepochopil to, že se nás chtějí akorát zbavit, vzal mladíka a kolce s ním do budovy kolky.

Uvnitř to bylo celkem roztomilé. Měli tam malinké postýlky, malinká umyvadla a malinké záchody. Dětem záhy rozbil v; trák tím, že ho přemě, pak se na něho postavil a ptal se mě, co to je. Byl tedy tak; jak nevy; ; uznat, že se už se adaptoval dostatečně a jít domů. Od té doby se mě pořádek ptá, kdy zase přijde do kolky. Už brzy chlapec, už brzy... Tak za rok, kolce; dětem už se na tebe tě; i. Estli; se taky tě; i; na někdy? DOMINIK LANDSMAN <http://fotruv-denik.blog.cz/> (pokračování co nejdříve)